

EDA TEZCAN; 1979 yılında İzmir’de doğdu. Liseyi İzmir’de bitirdi. 2007 yılında katıldığı TRT Radyolarınının 80. Yıl Radyo oyunları yarışmasıyla “Selanik’ten Buca’ya” isimli arkası yarım ile yazın hayatına adım attı. İlk ödülünü bu oyunla kazandı. Çeşitli edebiyat yarışmalarında ödüller aldı. 2009 yılında senaristliğe başladı. 2011 yılında ilk dizisi Sudan Sebepler TRT1 ekranlarında yayınladığı sıralar İstanbul’a yerleşti. Yamak Ahmet, Huzur Sokağı gibi TV dizilerinde senarist olarak çalıştı. 2011 yılında Kültür Bakanlığı destekli “Toprağa Uzanan Eller” isimli ilk uzun metraj filmini yazdı. *Kızı Kulesi’nden Galata’ya Mektuplar* ilk göz ağrısıdır. Halen senarist olarak TV dizileri ve filmler yazmaktadır.

Kız Kulesi'nden Galata'ya Mektuplar
Eda Tezcan

iz yayıncılık: 775
sanat edebiyat dizisi: 157

yayın yönetmeni: güray süngü
mizanpaç: ali kahraman
kapak: medine efe

basıldığı yer:
alemdar ofset matbaacılık davutpaşa caddesi
besler iş merkezi no: 20/29 topkapı zeytinburnu/istanbul
(sertifika no: 22953)

© iz yayıncılık limited şirketi, 2019

sertifika no: 17313
isbn: 978-975-355-969-0
istanbul 2019

iz yayıncılık
oruçreis mah., tekstilkent cad., koza plaza, b blok, kat:15/151 esenler-istanbul
telefon: (212) 5207210
faks: (212) 5115791
www.iz.com.tr - bilgi@iz.com.tr

EDA TEZCAN

Kız Kulesi'nden
Galata'ya Mektuplar

öykü

İçindekiler

- Bir Vardı Bir Yoktu • 11
- İlk Mektup • 13
- Memnun Oldum Tanıştığımızıza! • 15
- Bir Varmış Hiç Yokmuş! • 17
- Masallarımın Şehri İstanbul • 19
- Yarım İstanbul • 21
- Dilek Ağacı • 23
- Feth Edilmemiş Bir Şehirdir Gözlerin • 25
- Keşke • 27
- İhtimalsizlik • 29
- Rüyanda Görersen Beni • 31
- Parmak İzi • 33
- Ağlıyorum Utanmadan • 35
- Ayrılık • 37
- Gitme - Sen • 39
- Ben Sana Henüz Hoşça Kal Demedim! • 41
- Madem Gidecektin,
Niye Bana Kal Dedin? • 43
- İste... Ne İstersen... • 45
- Sana Karşı İnce Bir Sitem İçindeyim • 47
- Sen Gitmiştin! • 49
- Dönsen Keşke • 51
- Gel de Al! • 53
- Özlüyorum • 55
- Bir Resim • 57

Sen Yoksun • 59
Mihrabat • 61
Özlenen • 63
Gidemiyorum Senden • 65
Her Hoş Geldine Bir Hoşça Kal Düşer • 67
İhtimaller • 69
Dönüşüne Dair... • 71
Aşk, Yâr, Yara, Veda • 73
Çelişki • 75
Gölge • 77
Eksik Kalıyor Tüm Sevinçlerim • 79
Beş Duyu • 81
Aşk = Sancı • 83
Kendini de Al Giderken • 85
Seni Gözlerine Gömdüm • 87
Bir Masaldan Geçti Yolum • 89
Aynı Şehrin İnsanınız • 91
Gitsem Kız Kulesine • 93
Aylardan Eylül • 95
İçimdeki Sonbahar • 97
Yoksun! • 99
Seni Kaybettiğim An,
Kendimi Bulduğum An... • 101
Kuş Ürkekliği • 103
İçimde Bir Masaldan
Ayrılmanın Hüznü... • 105
Elveda • 107
Masalın Adı İstanbul • 109

2007 Haziran...
Mutsuz sonlu masalının gözleri İstanbul olmuş
baş kahramanına...

Bir Vardı Bir Yoktu

Yüzü İstanbul olmuş bir aşk masalı bu. Kız Kulesi'nden Galata'ya yazılmış mektuplar bunlar. Aslında O bu aşkta yoktu. Hiçbir zaman da olmadı. Bu aşkta ben bile yokum artık. Bu iki kulenin iç burkan, tozlu kitaplarda unutulmuş hüznü masalı.

Günlerden bir gündü, öyle sıcak, öyle tatsız, vasatın altında zamanları kovalıyordu akreple yelkovan. O gün O'na dair içimde biriktirdiğim tüm umutları yaktım. İmkansız bir aşk olduğunu fark ettim bu sevginin. Direnmenin anlamı yoktu. Yel değirmenlerine kılıç sallamaktı yaptığım. Biz ayrıyken alkışlanacak kadar iyi, bir araya geldiğimizde izlenmek istenmeyecek iki dansçı gibiydik. Bu aşkı besleyen yegâne varlığın imkânsızlık olduğunu anladım o yaz gününde. O gün O Galata oldu, ben Kız Kulesi.

O günden sonra Kız Kulesi martılarla ittifak yaptı. Her sabaha bir selam, her geceye bin hüznü yükledi usanmadan. Kız Kulesi benim yüreğime kazıdığım gibi sabır ve aşk kazıyordu asırlık duvarlarına bıkmadan. Galata dimdik ama umarsızca uzatıyordu başını göğe. Ne martıları, ne vapurları, ne selamları duymuyordu tıpkı O'nun gibi. Biri hüznü, biri haşmetle yükseliyordu.

Masallar şehrinin vazgeçilmezi... Boğazı dantel gibi süsleyen bir kadını Kız Kulesi. Her şeye tepeden bakan kibirli Galata'ya aşık oluyordu. Karşılığı olmayacağını bilerek... Sevmekten bir adım öteye geçemeyeceğini kabullenerek seriyordu yüreğini boğazın tam ortasına. Ne yapsın? Kaderi böyle yazılmış. Bir şaheserin ortasında hüznle kavrulmaya mahkûm olmuş bir yazgısı vardı Kız Kulesi'nin. Boyun eğmiş bir teslimiyetle adadı kendini Aşka. Varlığı ayrılıktan ibaret değil miydi Onların? Her gün birbirine bakan taş duvarların ardına dev gibi sevdalar yükleyip her bakını hüzne salmaktan başka ne yapıyorlardı?

En az benim masalım kadar imkânsızdı yan yana yürümeleleri. Onun için bu masala uydu hikâyeleri. Böylece Kız Kulesi mektuplar yazmaya başladı Galata'ya. Hiç gönderilmeyecek mektuplardı bunlar.

Ancak bu gün geldiğim noktada söylenecek her şey söylenmişken ve benim bu masalda O'na dair repliğim tükenmişken bu kitabı çıkarmayı ve bu mektupları sahibi olan gözbebeklerine okutmayı her zamankinden çok istiyorum. Yazabildiğim için değil, gerçekten aşkı tadabildiğim için gizli bir gurur duyuyorum içimde. Şimdilerde sevebilmenin ne büyük bir lütuf olduğunun ayırdındayım çünkü. Aşktan nasibini almış olmanın hazzını yaşıyorum.

Biliyorum, bir yerlerde birileri sahibini bulamayan, kendi gururlarına postaladıkları mektuplar yazıyor. Eğer tek bir satırda bile kendini yakalarsa okur ben mutlu olacağım. Bileceğim ki her ne kadar mektuplarımın sahibi beni anlamaktan uzaksa da hiç tanımadığım bir yürekte hoş bir sadâ bıraktım.

İlk Mektup

Bir mektup yazmıştım sana hatırlar mısın? Bir kitabın arasına sıkıştırıp yollamıştım. İstemiştim ki benden sana bir şey kalsın. İstemiştim ki elimin izi olan o kağıt uzun yıllar sonra bir gün o kitabın arasından sana gülümseyince beni hatırla.

Düşünüyorum da... O zamandan biliyormuşum imkânsız bir sevginin peşinde koştuğumu. Bir gün gelip yollarımızın ayrılacağını, iki yabancı olacağımızı biliyormuşum meğer. Bu vakitte aklıma düştü o mektup. Hâlâ durur mu, yoksa yırtıp attın mı? Hiç açtın mı bir daha o kitabın kapağını? Annenin evinde tozlu bir rafta sararmakta mı o yaprak yoksa yanıp kül mü oldu parmak izlerim? Bir gün karşılaşsak şayet sana bunu sormak isterim. Çünkü senin hiç anlayamayacağın kadar değerliydi o kağıt parçası. Kitabın bir sayfasına küçük bir not düşecekken ben sana bir mektup yazmak istemiştim. Belki sol yanında taşısın diye, belki beni özleyince çıkarıp gülümsersin diye, belki en çaresiz anında okursun diye, içine umut dolu sözler yazmıştım.

Biliyor musun ben bir tek sana mektup yazdım hayatım boyunca. Sevdiğim hiç kimseye mektup yazmadım ben, hiç kimse beni senin kadar sol yanında taşısın istemedim, hiç kimseyi İstanbul diye sevmedim, hiçbir aşkın yüzü İstanbul

olmadı senin yüzünden başka. Şimdi nerede olduğunu merak ettiğim o mektuptan sonra sana yüzlerce mektup daha yazdım. Senin hiç bilmediğin, hiç okumadığın bir masal anlattım sana o mektuplarda. Senin hiç ait olamayacağın bir masal diyarı kurdum bu şehirde. Senin var olmadığın ama aslında tam ortasında durduğun bu masalda koca bir şehri sen diye sevecek kadar, her şeyi ardımda bırakıp o şehre kaçacak kadar çok sevdim masalımı. Ve işte bu kocaman hüznünlü masal sana yazdığım o kitabın arasına sıkıştırılan mektupla başladı.

İşte bu yüzden merak ettim o mektubu. Masalımın ilk sayfası eksik mi yoksa bir parçası hep senin o kitabının arasında mı kalacak, merak ettim. Eğer hâlâ duruyorsa o mektup bu masalın bütününlü okuyan tek kişi olacaksın, eğer yok olduyorsa sen de bu masalı eksik bırakacaksın....